

jeg selv være betænkelig ved, at Skoven blev tilgængelig for dem med de røde Faner og dem, der synger Internationale. Og heller ikke i „Internationale“ staar der noget, der kan skræmme det ærede Medlem; der staar: „Knyt til vor Fane Held og Hæder“, men det er en Hæder at vise Skoven Respekt og vise Respekt for alt i denne Verden, der er ophøjet. Saa der er intet i disse Oprøreres Fanetog eller Sange, der behøver at gøre det ærede Medlem ængstelig. At der derimod kan være Mennesker, Hærværksmænd, som øver Vold paa Skønheden ude i den frie Natur, ja, det tør jeg ikke benægte, men det vil der være, hvad enten man lukker Skoven op eller man holder den lukket. Jeg synes altsaa, det ærede Medlem ikke rigtig har været klar over, hvorledes han skulde bære sig ad med sin Ros og sin Dadel; han har villet fremstille Masserne som samvittighedsløse, og samtidig har han erkendt, at der var Ro og Orden, hvor disse Masser færdedes paa hans Omraade — for i næste Øjeblik at beklage sig over Uvornhed. Hvor har man egentlig det ærede Medlem, naar han saaledes vakler i sine Udtalelser om Folkets Adgang til den frie Natur.

Det ærede Medlem har citeret Heinrich Heine. Det kunde maaske interessere det ærede Medlem at vide, at Heinrich Heine var rød Demokrat. (*Holstein: Og Aandsaristokrat!*). Ja, jeg er ogsaa Aristokrat paa min Vis. Hvis man deler Menneskene i Hellenere og Barbarer, har Heinrich Heine jo sunget om Forhold og Tider, der forlængst er tilbagelagt. Der var en Tid, da Heloterne dannede Grundlag for det græske Samfunds Storhedstid, fordi man byggede Kunsten og Kulturen op paa Massernes Slaveri. Men den Tid er forbi. Der har ogsaa været en Tid, da man byggede det kapitalistiske Samfunds Storhed op paa Industriarbejdernes Slaveri — den Tid er ogsaa ved at være forbi, i hvert Fald svinder den lempeligt bort under Massernes Tryk. Og samtidig dermed er Masserne selv blevet løftet kulturelt. En anset Mand indenfor vort Forsikringsvæsen, en god konservativ Borger, sagde en Gang til mig, at han forbavsedes over det høje Trin, vore Bønder og Arbejdere kulturelt havde naaet, og navnlig interesserede det ham stærkt, at Arbejderne, som er dem, der har været længst nede, er naaet saa højt op i Kultur. Det er glædeligt. Det er et Bevis paa, at Slaveriets Tid er ved at være forbi. Og med Slaveriet forsvinder ogsaa Slavemoralen — Slavemoralen, som

er Vandalisme og Underdanighed. Begge disse Ting forsvinder.

Hvis nu det ærede Medlem taler om Barbarer og mener, at Skovene er udsat for Barbari, saa ved han jo, at der er sat et Fredningsnævn til at vaage over, hvorledes man handler med Naturen. Og er nu disse Fredningsnævn Barbarer? Det ærede Medlem udtalte sig flere Gange med en vis Overlegenhed om disse Fredningsnævn. De er jo sammensat paa den Maade, at de bestaar af en af Justitsministeren udnævnt Mand, som skal have Dommerkvalifikationer, et af Amdsraadet udnævnt Medlem og et af det kommunale Raad udnævnt Medlem — paa Bornholm vælges de begge af Amdsraadet. Er nu disse Mennesker, som faar et saadant offentligt Æreshverv overdraget af Ministeren og de kommunale Raad, saadanne Barbarer, at man behøver at frygte for, at de vil give det Raseri Vind i Sejlene, som det ærede Medlem synes at tænke sig vil blive Resultatet. Tværtimod, jeg er tilbøjelig til at mene, at Fredningsnævnene er meget forsigtige, og naar man i Overfredningsnævnet har beskæftiget sig med Fredningsnævnenes Afgørelser, har man ingenlunde altid truffet paa Fredningsnævn, der har været dristige og hensynsløse, men tværtimod paa Fredningsnævn, der har været forsigtige, ligesom der i selve Overfredningsnævnet, hvis Sagen er gaaet dertil — og det er jo en Appellinstans, om hvilken der tales i det foreliggende Lovforslag, en Appellinstans, til hvilken ogsaa Ejere og Brugere kan gaa —, er vist stor Nansomhed overfor alle Afgørelser. I den Tid, jeg har deltaget i disse Afgørelser, er der saaledes ved visse Lejligheder blevet taget mere Hensyn til Ejere og Brugere end til den store Offentlighed, men jeg har ikke beklaget mig derover, fordi det forekommer mig, at man ikke skal bringe denne Sag i Miskredit ved at sige, at den paagældende Institution handler revolutionært overfor visse Interesser. Institutionen skal varetage sin Pligt helt og fuldt, og det har den gjort. I § 17 vil det ærede Medlem jo kunne se, at denne Appellinstans findes, og at der altsaa er givet en Garanti for de forskellige Ejere og Brugere, naar Talen er om at varetage deres specielle Interesser. Hvortil da de stærke Ord, hvortil al denne Udmaling af Rædsler, som er fremkommet i det ærede Medlems meget interessante, men lange Tale?

Jeg skal slutte disse mine Betragtninger med for Resten ogsaa at takke det ærede